

‘Ο Δήμαρχος τῶν Ἀθηναίων
‘στὸν θίασον τῶν Βιενναίων.

Λοιπὸν καλῶς ὄρισατε, ὦ ἄνδρες Βιενναῖοι,
‘στὸ Ἄστυ τοῦ Φιλήμονος, ποῦ ἀπρὰ δόξης πνέει,
ποῦ εἶν’ ἔστι φλογερὰ ἑρῶτων καὶ χαρίτων
καὶ βρῦσις ἀπολαύσεων μεγάλων καὶ ἀρρήτων,
ποῦ μὲ τὰς Μούσας κελადεῖ ὁ λιγυρὸς Ἀπόλλων
καὶ διατρέχῃ ἡ φήμη τῆς τὸν ἕνα κ’ ἄλλον Πόλον.

‘Εδῶ ἡ λύρα τῶν Μουσῶν τὸν κόσμον ἐξεγείρει
καὶ τοῦ Κουτρούλη γίνεται συχνὰ τὸ πανηγύρι,
ἰδῶ κ’ Ὀρφεὺς κ’ Ἀρίονες μὲ Διονύσιων κώμους,
ἰδῶ καὶ οὖρος ἄφθονον εἰς ἑλας τὰς γωνίας,
καὶ ἄνθρωπος δὲν εἰμπορεῖ νὰ τριγυρνᾷ ‘στουὺς δρόμους,
ἂν δὲν μυρίζῃ ἡ μύτη τοῦ ριάλην ἀμυωνίας.

‘Εδῶ καὶ Πᾶνες καὶ αὐλοὶ, σουραῦλι καὶ νταοῦλι,
ἰδῶ γαυγίζου μουσικῶς κ’ οἱ σκύλοι τοῦ Σταμούλη,
ἰδῶ εἰς ἄλους κατοικεῖ τὸ ἱερὸν δαιμόνιον
τῆς λαμπροτάτης τῶν τεχνῶν, τῆς θείας μουσικῆς,
καὶ οἱ γαϊδάροι κελადοῦν μὲ τόνον ἐναρμόνιον
σὰν νᾶναι μέλη τακτικά τῆς Φιλαρμονικῆς.

‘Εδῶ καὶ θέατρα πολλὰ κ’ Ὀδεῖα ἕνα κ’ ἕνα,
ἰδῶ τὰ πάντ’ ἀρμονικὰ κ’ ἀπομουσικωμένα,
ἔθω ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ σμῆνη τῶν κωνῶπων
σφιρρίζου μουσικώτατα σὲ τὰ ὠτα τῶν ἀνθρώπων,
κ’ οὐδὲ θ’ ἀκούσετε ποτὲ παράτονον φωνὴν
νὰ σὰς χαλᾷ τὴν σάλπιγγα τὴν Εὐσταθιανήν.

‘Εδῶ κ’ εἰς ζῆφα φαίνεται τῆς μουσικῆς ἡ κλίσις,
ἰδῶ πρὸς ἄλους δίδεται τῆς μουσικῆς τὸ δῶρον,
κ’ οὐδὲ τὴν νύκτα εἰμπορεῖς τὸ μάτι σου νὰ κλείσῃς
μὲ τὰ μινόρε φλογερῶν κ’ ἐξάλλων κανταδόρων.
Ἐν συντομίᾳ δηλαδὴ τὸ πᾶν ρυθμὸς καὶ μέλος
καὶ διαρκῆς εὐφράδεια χωρὶς ἀρχῆν καὶ τέλος.

Κανίνας τόπος ὡς αὐτὸν ‘στὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει,
ἡ δόξα του ἡ μουσικὴ δὲν ἔχει πλέον δρια,
ἰδῶ κ’ ἐγὼ καλαναρῶ μαζὶ μὲ τὸν Νομάρχη
κ’ αὐτὸς συχνὰ μοῦ τσαμπουνᾷ γιὰ κἄτι πεμπτημέρια.
Κ’ ἐγὼ κ’ ἐκεῖνος μαινεται καὶ τραγουδεῖ λυσσῶν,
ἡ δὲ φωνὴ ἐντείνεται εἰς τὴν διαπασῶν.

Κ’ ἐνθ’ ἐγὼ σὰς προσφωνῶ ἐν βλητῇ σπουδῇ μου
παρητημένω στέκονται εἰ Σώμβουλοι τοῦ Δήμου,
διότι μ’ ἕνα του χαρτί μᾶς ἔκοψε τὸν βῆχα,
κ’ ὁ Ζαχαρίας τραγουδεῖ μαζὶ μὲ τὸν Πατῦχα,
ὁ δὲ Νομάρχης μᾶς βαστᾷ τὸν ἴδιον του σκοπὸν,
κ’ ἐγὼ δὲν ξέρω σ’ ἄλ’ αὐτὰ τί διάβουλο τ’ ἴπῳ.

Ἦχοι δ’ ἀκούονται ὄξεις πολεμικῶν θουρίων
περὶ τῶν τόσων δαπανῶν καὶ τῶν πεμπτημεριῶν,
ὁ δὲ καυγᾶς εἰς τῶν ἀστῶν τὴν ράχη ξεθυμαίνει
κ’ ἡ σκόνη ἀνυψόναται πυκνὴ καὶ μαυνομένη,
καὶ πᾶς εὐδαιμων κάτοικος τῆς γῆς τῆς ἐξαιρέτου
λαμβάνει αἴφνης τὴν μορφήν τοῦ Νεφέληγερέτου.

‘Εδῶ, ποῦ φύσις πάντοτε μᾶς χαιρετᾷ γελῶσα,
ἂν ἔλθῃ τις ἄλλοδαπὸς, ποῦ μαύρην μοῖτραν ἔχει,
ἀμέσως ἀκονίζεται καὶ ἡ ‘δική μου γλώσσα,
ὅπου τρακίζει κόκκαλα καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει,
τὸν φέρω δὲ εἰς λείψανα κ’ ἀρχαίας ἀναμνήσεις
καὶ τοῦ ἀλλάζω τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὰς προσφωνήσεις.

‘Εδῶ δὲν ἐκελάδησε ἀκόμη σὰν κ’ ἐμένα
κοτσάφι, τρυποκάρυδο, κ’ οὐδὲ πουλὶ κανένα.
‘Εδῶ σὰν ἔρχεται κανεὶς, ὁ ἄνδρες Βιεννέζοι,
ν’ ἀναπαυθῇ ἐπὶ μικρὸν μετὰ μακρὰς κοπάσεις
καὶ τύχη νὰ τοῦ κάμωμεν ρεφενδὸν τραπέζι,
θὰ τοῦ τὸ βγάλωμε ἔνω μὲ τὰς πολλὰς προπόσεις.

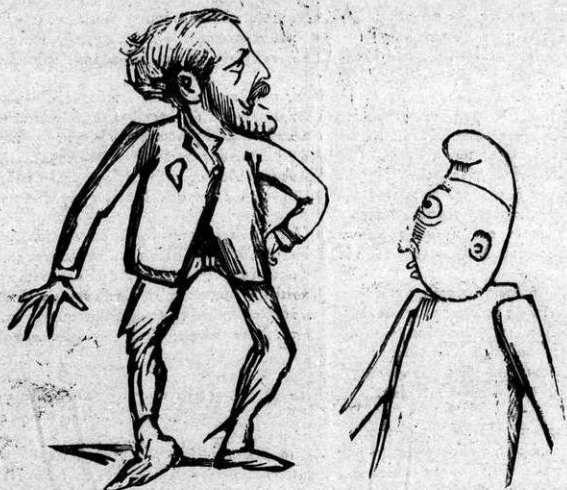
Κ’ ἂν ὁ Νομάρχης, κύριοι, μὲ πῖκα καὶ θυμὸ
αὐτὰ τὰ πεμπτημέρια δὲν μοῦδγαζε ‘στὴ μίσση,
ἀπὸ τοῦ λόγου σήμερον δὲν ἔθαγα τελειωμὸ
καὶ εἰς ταῦτ’ αἰσ ἤθελα μὲ λύσαν ἐπιπέσει,
ποῦ ὄλοι θὰ ἐλέγατε «Σὺ, Παντεπέπτα, θοο
καὶ φυλακὴν καὶ φίμωτρον ‘στὸ στόμα τοῦ στρουθοῦ».

Ἐν τούτοις χαίρω ἐκ ψυχῆς διότι, φίλοι ἄνδρες,
ἐπὶ τῆς ἀρχοντείας μου, τῆς τόσον ἰσχυρᾶς,
ἤλθατ’ ἐδῶ ν’ ἀκούσετε κοτσούρα καὶ γαλιάνδραϊς,
καὶ πάντες σὰς ἐδέχθησαν μετὰ τρελλῆς χαρᾶς,
στεφάνους δὲ σὰς ἔδωσαν ἐκ δάφνης καὶ μυροσίνης
καὶ σεῖς ἀπεθαμάσατε τὴν γῆν τῆς Ρωμηοσύνης.

Ἄλλ’ εἶθε τοῦ Ἀπόλλωνος γενναῖοι θιασῶται,
ὅπταν τὸ πτολιεθρον ἐπισκεφθῆτ’ ἐκ νέου,
ἐμὲ τοῦ Δήμου ἄρχοντα νὰ εὑρετε καὶ τότε
πρὸς εὐτυχίαν καὶ τιμὴν ἐκάστου Ἀθηναίου,
ὁ δὲ Νομάρχης, κύριοι, ὁ σκούζων παραφόρος,
τῆς Δημαρχίας νὰ γενῆ κλητῆρ καὶ φανοκόρος.

Καὶ τότε ‘στὴν Ἀκρόπολιν μ’ ἐμὲ θ’ ἀναρριχᾶσθε
καὶ θ’ ἀναπνέετε λεπτὴν εὐκλείας ζερυρίτιδα,
εἰς δὲ τοὺς πατριώτας σας μὲ στόμφον θὰ καυχᾶσθε
πῶς ἤρατε ‘στουὺς βράχους τῆς βρογχίτην καὶ
πλευρίτιδα.

Ἄν δὲ βεντούζαις κόψετε πρὸς χάριν τῆς κ’ ἐκδῶρια
ἐξασφαλίζεται μ’ αὐτὸ τοῦ βίου σας ἡ γλῶρια.

Ναι, λιγυροί τραγουδιστάι τῆς προσφιλοῦς Βιέννης,
 ποὺ ἁρμονίαν χύνετε παντοῦ τῆς οἰκουμένης.
 Σκιρτῶντες ἐκδηλώσατε τὴν ἀδόλον χαρὰν σας
 καὶ μ' ὄμους χαιρετήσατε τὴν γῆν μας ὕψηλούς,
 ἥτις συχνὰ φιλοξενεῖ τὴν Αὐτοκράτειράν σας,
 ποὺ πεμπτημέρια πολλὰ χρωστεῖ τῆς Μιχαλοῦς.

Λοιπὸν καλῶς μ' ἐρῆκατε, λοιπὸν καλῶς σὰς ἔρῆκα..
 ἐδῶ τὸ πᾶν εὐγένεια, τὰ δ' ἄλλα ἐλ' ἀγροῖκα.
 Καὶ τῶρα ποὺ ἐχόρτασαν μὲ σκόνῃ τάντερά σας
 θερμῶς ἐπέυχομαι κι' εἰς σὰς, τὸν τόνον μου ἐντείνων,
 καθὼς καὶ ἡ κυρία σας καὶ Αὐτοκράτειρά σας
 ἐπὶ ἐπισκέπτεσθε συχνὰ τὴν Κέρκυραν καὶ Τήνον.

Κι' ὁ Φαδοῦλης ὁ αἰοῖδος ἴστοις Βιενναίους πομπωδῶς.

Μετὰ τὴν προλαλήσασαν τοῦ Δήμου ἀηδὸνα,
 ποὺ πτερωτοῦς σὰς ἔφερε εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα,
 ἀκούσατε παρακαλῶ καὶ τὸ δίκῳ μου γκάρισμα,
 ἄφορ δὲν θὰ πληρώσατε, ὦ ἄνδρες Βιεννέζοι...
 καὶ ἐγὼ ἐδῶ συνείθισα νὰ βγάζω λόγους χάρισμα
 καὶ ἡ γλώσσα μου ἡ κοπετῆρὴ δὲν ἔμαθε νὰ παῖζῃ.

Ποῶ κι' ἐγὼ ἴστην τελετὴν μικρὸν νὰ συντελέσω
 κι' εἰς ἔσα σὰς ὠμίλησε ἔλιγα θὰ προσθέσω.
 Ἵτόν ἐρχομὸν σας ἔκαλλοι ἀντήχησαν φωναί,
 ἐδόθη δὲ πρὸς χάριν σας καὶ γεῦμα ρεφενέ,
 καὶ κάθε τρελλο-Κωνσταντῆς σὰς εἶπε τὰ δικά του
 κι' ὁ Σπάθης σὰς ἐλύσσαζε μὲ τὰ Γερμανικά του.

Ἀμέσως ἰθερμάνατε καὶ τὰς ψυχρὰς καρδίας
 μὲ τόσα λαρυγγίσματα καὶ φθόγγους μελωδίας,
 οἱ δὲ βρακαῖδες, ποὺ φοροῦν γαρούφαλο στ' αὐτί,
 μὲ τὰ γοργὰ δοξάρια τῶν ἰσχυώθησαν κι' αὐτοί,
 κι' ἤκούσθη ὁ Συμφωνεῖτικος ἐκεῖνος ἀμανές
 κι' ἀπὸ σαντούρια γέμισε ὁ κάθε καφερένις.

Ἵργάνων ἦχος ἤχησε ἴστην γῆν τοῦ Παρθενῶος
 καὶ τὸργανὸ τοῦ ἔπαιξε καθεὶς ἰδιαιτέρως,
 ἀλλὰ κι' ἡ καλλικελαῖδος καὶ παρδαλὴ μου ὄνος,
 ποὺ τὴν φλογίζει κατ' αὐτὰς ὁ τοῦ Μαῖου ἔρωσ,
 κι' ἐκείνη ἐτραγουῶδῃσε μαζί μου λιγωμένη
 ὡς Φιλομήλα καὶ Σειρῆν καὶ Μούσα Μελπομένη.

Ἴλλὰ θαυμάζω ἀληθῶς μὲ σὰς, ὦ κανταδόροι...
 πῶς εἶναι δυνατόν ποτὲ τοσοῦτοι ἐπιστήμονες,
 πολιτευταί, χρηματισταί, γιατροὶ καὶ δικηγόροι,
 τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν νὰ γίνωνται ἀμνημονες,